

Igy álltunk a derengő hajnal panorámájánál a Gyömbér tején. Micsoda hajnal volt az! Szívünk a túlradó gyönyörűségtől csordultig telt, szemünk fénylett, néztük a messze végtelen ragyogó pompáját, azután összenéztünk s énekelni kezdtünk:

*Isten, áldd meg a magyart...*

Sziből és zokogva zengtük, ostromoltuk az eget. Kell, hogy felszálljon odáig, kell, hogy meghallja a magyarok Istene, hiszen megbűnhődtünk vétünkért... Tudjuk, érezzük, le fog tekinteni reánk is s végre tenyerébe helyezi sorsunkat.

Sohá olyan szépnek, szivbemarkolóknak nem hallottam Himnuszunkat, mint ott. Visszhangozták a bércek, erdők, a hajnalodó tiszta, ragyogó levegőébe zengtük énekünket, hogy szállt a lelkünk... Nem is éreztük már, hogy a földön vagyunk: a dal szárnyain repültünk az Ég felé...

Jól esett énekelni ott, ahol senki se hallja, csak a havasi virágok, fent az ormokon, a haragos zöld fenyők lent a völgyben s a magyarok Istene felettünk, a magaságos Égben. Itt szabad énekelni, elszorult torkunk kitágul, elnyomott érzéseink felszabadulnak. A természet e fenséges tisztasága megvédelmez és eltakar minden alattomos cseh ármánykodástól... Most is velünk dalol, velünk örül és sir a drága szép magyar Felvidék!

A dal elhalt... Összekulcsolt kézzel vártuk a hajnal teljes kibomlását, de szemünk nehéz könnyecseppekkel borította fátyolba a látóhatárra bukkanó napkorongot... Rózsás arannyal terítette át az egész felséges tájat...

*Zádorné dr. Karvas Etelka.*

## **Ami még ott maradt . . .**

A Felföldön születtem én,  
Szegény legény.  
Késmárki szél zenélt nekem  
A fenyvesfödte bérceken,  
Fönt sas repült, lent sirt a Vág,  
Ott tanultam az első imát.  
En volnék most ott — Istenem,  
Vad idegen?  
Ébren s álmodva odajár  
Lelkem, az álmodó madár.  
Ott más kapál s olt venyigét,  
Mégis enyém: a föld s az Ég;  
A hegyi szél hozzám oson,  
Mint ős rokon  
S ha zúgnak itt az éjtszakák,

Izen a fenyves és a Vág  
S mint jó szüle: felém karol  
Szülőfalum a hegy alól . . .  
Ha visszamégy, meséld el otthon,  
De úgy, hogy szívük megdobogjon:  
A csonka törzs nem csonka egyben  
A hitünk nagy, egész, töretlen.  
A hitünket vidá el a szivedben,  
Ha visszamégy . . .  
Ez legyen az Istenhozzád,  
Ez a mi dacos szent hitünk:  
Hogy egy lesz még a test s a rész,  
S ezért itt minden harcra kész . . .  
Ezt mondd el, ha visszamész . . .

**Peterdi Andor.**